

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 009189 15 K 2
Bihać, 10.11.2016. godine

Rješenjem Vrhovnog suda FBiH broj 01 0 K 009189 17 Kž 5 od 23.03.2017. godine prvostepena presuda je ukinuta i određeno održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom. Presudom Vrhovnog suda FBiH broj 01 0 K 009189 17 Kž 8 od 12.06.2017. godine optuženi su oglašeni krivim za tačku 1. optužnice i osuđeni i to: Sovilj Goran na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina a Galić Petar na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, dok je optužba odbijena za tačku 2. optužnice.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sudije Hadžić Fikrete kao predsjednice vijeća, Kapić Reufa i Kasum Suade kao članova vijeća, uz sudjelovanje Hrnjić Mufide u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Galić Petra i Sovilj Gorana zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj T01 0 KTRZ 0003569 11 od 24.03.2015. godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 07.11.2016. godine u prisutnosti zamjenika glavnog Kantonalnog tužioca Felić Nazifa, optuženog Sovilj Gorana i njegovog branioca, advokata Ermine Čavkić iz Bihaća i optuženog Galić Petra i njegovog branioca Dakić Ranka advokata iz Prijedora, dana 10.11.2016. godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

OPTUŽENI :

1. SOVILJ GORAN zv. Gogo, sin M., rođ. 21.03.1965. godine u K., prebiva u P., JMBG: ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., po zanimanju bravar, pismen sa završenom srednjom školom, oženjen, otac jednog djeteta, bivšu JNA služio u B. 1984. godine, vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO-e P., slabog imovnog stanja, nalazi se na slobodi.

2. GALIĆ PETAR zv. Pero, sin J. i majke K. djevojački V., rođ. 19.11.1971. godine u ..., općina K., prebiva u O. L., JMBG: ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., po zanimanju zemljoradnik, pismen sa završenom osnovnom školom, oženjen, otac četvoro djece, bivšu JNA služio ... 1989. godine, vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO-e O. L., slabog imovnog stanja, nalazi se na slobodi.

K R I V I S U

Što su:

Tokom rata u Republici Bosni i Hercegovini, za vrijeme oružanog sukoba između pripadnika vojske R BiH i pripadnika vojske Republike Srpske, kao pripadnici Vojske Republike Srpske i to Sovilj Goran VP 7337 K. a Galić Petar VP 7286 K., postupajući suprotno odredbi iz člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine, tako što su:

Dana 31.05.1992. godine u poslijepodnevni satima, u vojničkim uniformama naoružani automatskim puškama, došli do kuće vlasništvo H. M. u S., općina K., u čijem prizemlju se nalazio ugostiteljski lokal, također vlasništvo H. M., gdje su boraveći konzumirali alkoholna pića, pa nakon što su ostali sami sa vlasnikom ugostiteljskog objekta H. M., ovoga prisiljavali da ih služi pićem, da bi negdje oko 20,00 sati istoga dana, H. M. izveli iz ovog lokala nakon

čega je u namjeri da ga liše života, optuženi Sovilj Goran, u predio grudi oštećenog H. M. ispalio iz automatske puške četiri metka, nanijevši mu višestruke strijelne rane grudnog koša od kojih povreda je oštećeni na licu mjesta opisanog događaja umro a nakon svega, optuženi Sovilj Goran i Galić Petar su upotrebom pile za rezanje željeza (bonsek) prerezali katanac na garažnim vratima vlasništvo oštećenog i iz garaže „izgurali“ putničko motorno vozilo marke Opel Kadett 1,3 karavan, crvene boje, također, vlasništvo oštećenog H. M. te u cilju sticanja protupravne imovinske koristi spomenuto vozilo odvezli u nepoznatom pravcu.

Dakle, kao pripadnici Vojske Republike Srpske, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u R BiH, optuženi Sovilj Goran izvršio ubistvo jednog civila i pljačkanje imovine tog civila, a optuženi Galić Petar pljačkanje imovine civila

Čime su počinili krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa odredbama iz člana 22. preuzetog KZ SFRJ, pa se primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 41. stav 1 preuzetog KZ SFRJ,

O S U D U J U

Optuženi Sovilj Goran na kaznu zatvora u trajanju od 10(deset) godina

Optuženi Galić Petar na kaznu zatvora u trajanju od 7(sedam) godina

Temeljem člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženim Sovilj Goranu i Galić Petru se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 18.12.2014. godine do 18.02.2015. godine.

Temeljem člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku F BiH optuženi se oslobađaju plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

Temeljem člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku F BiH, porodica ubijenog H. M. se sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać je pod brojem T01 0 KTRZ 0003569 11 od 24.03.2015. godine, podiglo optužnicu protiv Sovilj Gorana i Galić Petra stavljajući im na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Navedena optužnica potvrđena je rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda broj 01 0 K 009189 15 Kps od 25.03.2015. godine a kako su se optuženi izjasnili da nisu krivi, zakazan je glavni pretres.

Presudom ovog suda broj: 01 0 K 009189 15 K od 27.10.2015. godine, optuženi su oglašeni krivim i osuđeni na kaznu zatvora u trajanju od po 10 (deset) godina.

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj: 01 0 K 009189 15 Kž 4 od 26.05.2016. godine navedena presuda je ukinuta i vraćena ovom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku kantonalni tužilac ostao kod navedene optužnice navodeći u završnoj riječi da smatra da je dokazano da su optuženi počinili krivično djelo koje im se

stavlja na teret u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici, pa je predložio da se optuženi oglase krivim i kazne u skladu sa zakonom.

Branilac optuženog Sovilj Gorana je u završnom izlaganju naveo da optužba nije dokazala inkriminisane radnje optuženog Sovilj Gorana na način sadržan u izreci optuženja, odnosno da nije dokazala namjeru optuženog da liši života H. M. kao i da otuđi njegovo vozilo s ciljem sticanja protivpravne imovinske koristi. Navela je da je optuženi Sovilj Goran djelo počinio u nužnoj odbrani i da se nakon toga prijavio policiji.

Branilac optuženog Galić Petra je u toku cijelog postupka negirao da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se podnesenom optužnicom stavlja na teret, pa je s tim u vezi u završnoj riječi istakao da nisu ostvareni osnovni elementi bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva jer ne postoji uzročna veza između oružanog sukoba i posljedica koje se u konkretnom slučaju ogledaju ubistvom i pljačkanjem imovine, da se u konkretnom slučaju ne može raditi o saučesništvu, da Galić Petar nije imao namjeru da liši života H. M. niti je pristao na takvu posljedicu. Predložio je da se optuženi oslobodi optužbe za krivično djelo za koje ga optužnica tereti.

U ponovnom postupku pročitani su iskazi saslušanih svjedoka i vještaka koji su dati pred ovim sudom u ranijem postupku-dokazi tužilaštva: H. H1, H. S., K. N., A. S., B. /T./ M., B. /V./ M., K. S., O. B., u skladu sa članom 288. stav 2. Zakona o krivičnom postupku F BiH pročitani su iskazi svjedoka Č. H. i vještaka Durmišević Dževada te su prihvaćeni materijalni dokazi i to: zapisnik o saslušanju svjedoka O. B., rješenje Suda BiH broj S1 1 K 0039 45 11 Kv od 03.02.2011. godine a odnosi se na određivanje nadležnosti za vođenje ovog postupka kod ovog suda, zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Sovilj Gorana od 18.12.2014. godine, izvod iz matične knjige umrlih na ime Č. H. broj 07/1-13-1424/2015 od 19.03.2015. godine sačinjen po matičnom uredu uprave grada Bihaća, akt MUP-a, odjeljenje za boračku invalidsku zaštitu P., na ime Sovilj Goran broj 03-24/14 od 24.10.2014. godine a odnosi se na vojnu pripadnost optuženog Sovilj Gorana, akt odjeljenja za opštu upravu odjeljenja za boračku invalidsku zaštitu općine R. na ime Galić Petar također se odnosi na njegovu vojnu pripadnost, naredbu o ekshumaciju Kantonalnog suda u Bihaću posmrtnih ostataka H. M. broj 01 0 K 009189 14 Kpp od 07.10.2014.godine, zapisnik o izvršenoj ekhumaciji tijela H. M. pripadnika K MUP-a Bihać broj 05-04/03-5-781/14 od 15.10.2014. godine, obdukcioni zapisnik posmrtnih ostataka mrtvog tijela sačinjen po doktoru Durmišević Dževadu od 14.10.2014. godine, fotokopija odluke o proglašenju ratnog stanja Sl.list R BiH broj 7/92 od 20.06.1992. godine, fotokopija odluke o ukudanju ratnog stanja Sl.list R BiH broj 50/95 od 28.12.1995. godine, akt MUP USK Treća policijska uprava K. broj 05-04/8-2-1-1-04-3-170/15 od 23.03.2015. godine na ime Sovilj Goran odnosi se na njegov izvod iz kaznene evidencije, akt MUP USK Treća policijska uprava K. broj 05-04/08-2-1-1-04-3-169/15 od 23.03.2015. godine na ime Galić Petar također se odnosi na izvod iz kaznene evidencije za ovog optuženog, crtež lica mjesta sa fotodokumentacijom ekshumacije posmrtnih ostataka H. M. sačinjen po pripadnicima MUP USK Bihać broj 139/14 od 14.10.2014. godine, izvod iz CIPS baze podataka za optuženog Sovilj Gorana, izvod iz CIPS baze podataka za osumnjičenog Galić Petra i troškovnik ovog tužilaštva, dok je odbrana prvooptuženog pročitala iskaz Sovilj Gorana koji je saslušan u svojstvu svjedoka, preuzela sadržaj materijalnih dokaza i to: uvjerenje Zavoda za zapošljavanje R. Srpske na ime Sovilj Gorana broj 1-37-10740-7-2012-6 od 02.10.2015. godine, uvjerenje Zavoda za zapošljavanje R. Srpske broj 1-37-10740-8-1995-54 od 02.10.2015. godine na ime supruge optuženog M. D., izvod iz matične knjige rođenih za S. G., kćerku optuženog, broj 04-200-1-8111/2011 od 03.05.2011. godine, prijavnica za ambulantno liječenje broj 03-001787/2014 od dana 04.05.2014. godine, otpusna lista od dana 04.05.2014. godine, otpusno pismo od dana 20.03.2015. godine i uvjerenje Zavoda za zapošljavanje RS broj 1-37-10740-2012-6 od dana 02.10.2015. godine, a odbrana drugooptuženog pročitala iskaz Galić Petra koji je saslušan u svojstvu svjedoka, preuzela materijalne dokaze i to: izvod iz matične knjige vjenčanih Galić Petar i Š. Z. izdano u K. 20.10.2015. godine pod brojem 0-13-2-896/2015, izvod iz matične

knjige rođenih za kćerku optuženog G. M. izdan u O.I. 08.10.2015. godine broj 03/03-200-1-1170/15, zatim G. J. rođena 20.07.2008. godine izvod izdan u O. L. 08.10.2015. godine broj 03/03-200-1-1172/15, G. M. rođena 16.07.2003. godine, rodni list O. I. 08.10.2015.godine broj 03-3/200-1-1171/15, izjava o zajedničkom domaćinstvu iz kojeg se vidi da pobrojani članovi žive u zajednici sa Galić Petrom to je supruga D. rođena 11.09.1977.godine, uvjerenje da se Galić Petar nalazi na Birou za zapošljavanje od 08.10.2015.godine broj 1-37-10812-1-2015-25, uvjerenje Biroa za zapošljavanje za suprugu optuženog D. pod brojem 1-37-10812-1-2008-153 od 08.10.2015. godine, akt Opštinske uprave broj 03/8-521-65/15 od 12.10.2015. godine o imovnom stanju optuženog, uvjerenje o katastarskom prihodu od 12.10.2015. godine pod brojem 21.71-952.1-4-610/2015, uvjerenje ministarstva unutrašnjih poslova Centra javne bezbjednosti P., policijska stanica O. I. od 21.10.2015. godine broj 15-4/06-222-1-14/15 u kojem se ističe da Galić Petar sin J. rođen 19.11.1971. godine, nastanjen u O. I. broj 182, kod ove policijske stanice nam izdanu vozačku dozvolu i ne raspolaže podacima da je imenovani nekada polagao vozački ispit, zapisnik MUP-a USK-a o saslušanju svjedoka H. S.od 20.07.2010. godine broj 05-1/04-5-1241/10, i zapisnik o saslušanju svjedoka O. B. od 20.07.2010.godine broj 05-1/08-5-1242/10 te je preslušan telefonski razgovor između optuženog i H. H..

Sud je u toku postupka odlučio da zapisnik o prepoznavanju osoba MUP USK Bihać broj 05-1/04-5-848/12 od 18.10.2012. godine i fotodokumentaciju prepoznavanja osumnjičenih sačinjenoj po pripadnicima policijske stanice Ključ broj 05-1/08-1-591/12 od 18.10.2012. godine izdvoji iz spisa kao nezakonit dokaz obzirom da radnja prepoznavanja nije bila u skladu sa odredbom člana 99. ZKP FBiH. Naime, prepoznavanje je izvršeno na osnovu fotografija u smislu odredbe člana 99. stav 4. ZKP FBiH koje prepoznavanje je uvjetovano nemogućnošću prepoznavanja u skladu sa članom 99.stav 3 ZKP FBiH. Stoga ovaj sud nalazi da se na rezultatima obavljenog prepoznavanja ne može zasnovati sudska odluka.

Cijeneći sve provedene dokaze kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti ovaj sud je utvrdio činjenično stanje kao u izreci ove presude.

Ovo vijeće nalazi da je nesporno utvrđeno da je u vrijeme koje je u optužnici označeno kao vrijeme izvršenja krivičnog djela /kraj maja i početak mjeseca juna 1992. godine/ u Bosni i Hercegovini pa i u S., općina K., postojao rat i oružani sukob između Armije R BiH i Vojske RS. Naime, Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine proglasilo je ratno stanje u Bosni i Hercegovini dana 20.juna 1992 godine (Odluka o proglašenju ratnog stanja "Sl. list R BiH" broj: 7/92). Međutim, oružani sukobi u Bosni i Hercegovini, pa i u S., općina K., počeli su i prije zvaničnog proglašenja ratnog stanja u Bosni i Hercegovini. Dokazi izvedeni tokom ovog postupka a prije svega iskazi svjedoka optužbe Č. H., H. H1, H. S. i K. N. ukazuju na postojanje oružanog sukoba u inkriminisano vrijeme. Navedeni svjedoci u jednom dijelu svog iskaza saglasno navode da su početak rata dočekali u S., općina K., da je u aprilu, maju i junu 1992. godine vlast u selu vršila SDS na čelu sa U. V., I. V. i K. S., da su S. i K. zauzeti od strane Vojske Republike Srpske, da je uslijedilo zastrašivanje, tortura, pljačke bošnjačkih kuća, ubistva, da se nisu mogli slobodno kretati i da su spavali po tuđim kućama, da je većina muškog stanovništva odvedena u logore. Svjedoci O. B., A. S., B. /T./ M., B. /V./ M. i K. S. su u svojim iskazima potvrdili da su bili mobilisani u rezervni sastav policije i da su svoju dužnost obavljali u selu Sanica, općina Sanski Most, a ponekad išli i na bihaćko ratište.

Da su optuženi Sovilj Goran i Galić Petar u inkriminisano vrijeme bili pripadnici Vojske Republike Srpske utvrđeno je iz uvjerenja, akta MUP-a, Odjeljenje za boračku invalidsku zaštitu P., na ime Sovilj Goran broj 03-24/14 od 24.10.2014. godine a odnosi se na vojnu pripadnost optuženog Sovilj Gorana i uvjerenja, akta Odjeljenja za boračku invalidsku zaštitu općine R. na ime Galić Petar koja se također se odnosi na njegovu vojnu pripadnost. Ovu činjenicu nisu sporili ni optuženi pa je tako optuženi Sovilj Goran u svom iskazu naveo da je

bio pripadnik inženjerijskog voda dok je optuženi Galić Petar naveo da je bio pripadnik II Saničkog bataljona Vojske Republike Srpske, a ova činjenica je potvrđena i iskazima svjedoka O. B. te Č. H., koji su naveli da su vidjeli optužene u uniformi i da su bili naoružani.

Nesporno je u toku postupka utvrđeno da je oštećeni H. M. bio civil bošnjačke nacionalnosti, da nije bio naoružan i da nije direktno učestvovao u neprijateljstvima. Ova činjenica proizilazi iz iskaza većine saslušanih svjedoka. Svi oni su svojim svjedočenjem potvrdili da oštećeni u inkrimisano vrijeme nije bio pripadnik niti Armije Bosne i Hercegovine niti pripadnik Vojske Republike Srpske i nije direktno učestvovao u neprijateljstvima i oružanoj borbi. Ova činjenica nije dovedena u pitanje bilo kojim drugim izvedenim dokazima odbrane i kao takav uživao zaštitu u skladu sa članom 3. Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine.

Da je dana 31.05.1992. godine smrtno stradao H. M. utvrđeno je na osnovu iskaza optuženih Sovilj Gorana i Galić Petra koje su dali u svojstvu svjedoka i u kojim optuženi Sovilj Goran priznaje da je pucao u H. M. a optuženi Galić Petar to potvrđuje, zatim iskaza H. H., sina oštećenog i H. S, supruge oštećenog te ostalih svjedoka optužbe kao i provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke, patologu Durmišević dr. Dževadu koji je izvršio obdukciju posmrtnih ostataka oštećenog, zapisnika o izvršenoj ekhumaciji tijela H. M. pripadnika K MUP-a Bihać broj 05-04/03-5-781/14 od 15.10.2014. godine, obdukcionog nalaza posmrtnih ostataka mrtvog tijela sačinjen po doktoru Durmišević Dževadu od 14.10.2014. godine i crteža lica mjesta sa fotodokumentacijom ekshumacije posmrtnih ostataka H. M. sačinjen po pripadnicima MUP USK Bihać broj 139/14 od 14.10.2014. godine.

U pogledu uzroka smrti, vještak Durmišević Dževad je naveo da je pregledom skeletnih ostataka kod oštećenog H. M. a na osnovu ustanovljenih povreda zaključio da se radi o povredama koje su nastale djelovanjem projektila iz vatrenog oružja. Utvrdio je da je prema oštećenjima na rebrima i pršljenovima, oštećeni umro uslijed strijelnih povreda grudnog koša, da je smrt nasilnog karaktera budući da se u grudnom košu nalaze vitalni organi, srce i pluća.

Nalaz i mišljenje vještaka Durmišević dr. Dževada i iskaz ovog vještaka na glavnom pretresu prihvaćen je u cjelosti obzirom da je dat u skladu sa vještinom i pravilima struke i da od strane odbrane optuženih nije bilo primjedbi niti prigovora.

Dakle, nesporne su činjenice da je dana 31.05. 1992. godine smrtno stradao H. M., da je smrt nasilna i da je nastala uslijed strijelnih povreda grudnog koša. Nesporo je da su povrede nastale djelovanjem projektila iz vatrenog oružja. Nesporo je da je optuženi Sovilj Goran iz automatske puške pucao u oštećenog H. M..

U konkretnom slučaju sporno je da li je optuženi Sovilj Goran poduzimajući krivično pravne radnje postupao u nužnoj odbrani odnosno da li je imao namjeru da liši života H. M. kao i da otuđi njegovo vozilo , kako je to navela odbrana optuženog Sovilj Gorana te da li su krivično pravnim radnjama optuženih ostvareni osnovni elementi bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva, da li se u konkretnom slučaju radi o saučesništvu i da li je optuženi Galić Petar imao namjeru da liši života H.M., kako je to navela odbrana optuženog Galić Petra.

Optuženi su u svojim iskazima datim u svojstvu svjedoka pokušali opisati svoju verziju događaja. Tako, optuženi Sovilj Goran navodi da je bio mobilisan u vojsci R. Srpske u inženjerijskom puku koja je bila smještena u L., da je krajem maja, početkom juna došla nekakva dojava da su se u S. pojavile Zelene beretke i da je srpski narod u opasnosti. Tada su potrpani u kamione i upućeni u pravcu S. gdje su zatekli još jednu jedinicu sa kojom su konzumirali alkoholna pića. Kad su ti vojnici, koje nije poznao krenuli u kafanu kod M.,

pridružio im se. Kafana je bila puna a konobar nije htio služiti alkoholno piće. Kad se kafana ispraznila i vojska otišla, on se sam uputio u jednom pravcu i stotinjak metara od kafane skrenuo je kod neke kuće koja je bila nedovršena i sa puta vidio da se u toj kući nalazi neki bunker sa puškarnicama. Iz straha se odmah vratio nazad i pred M. kućom sreo jednog vojnika kojeg je pitao je li mu poznata ta kuća u kojoj je bunker. U međuvremenu je niz stepenice sišao M. kojeg je također pitao da li u toj kući ima neko i da li tu prijeti opasnost . Tada je M. krenuo zajedno sa njima prema toj kući. U kuću je prvi ušao taj vojnik(Galić Petar) a za njim M. dok je on ostao vani. U jednom trenutku ugledao je komešanje između Galić Petra i M., povikao je da prestanu a onda je M. izletio ispred njega noseći pušku koju je oteo Galić Petru. Par puta je povikao „stoj“ a onda je iz straha, jer je oštećeni bio pognut i držao oborenu pušku, misleći da će je repetirati, opalio tri četiri hica u njega. Kad je Petar prišao rekao mu je da pozove policiju a onda su se složili i sami otišli u stanicu policije i ispričali sve kako se desilo. Nakon ispitivanja i večere u policijskoj stanici, pušteni su kući. Ujutro je opet došao ispred stanice policije, sjeo u kamion i otišao u L. Izričito je negirao svoju bilo kakvu umješnost u otuđivanja automobila oštećenog. Tvrdio je da automobil ni garažu nije vidio niti učestvovao u tim radnjama. Optuženi Galić Petar u svom iskazu je naveo da je 1992. godine mobilisan u Teritorijalnu odbranu Vojske Republike Srpske i raspoređen u S.. Naveo je da nije posjećivao kafane niti je poznavao H. M.. U vezi inkriminisanog događaja je naveo da je naišao na jednog vojnika koji je stajao ispred kuće oštećenog koji mu je rekao da idu naći bunker. Krenuli su zajedno sa oštećenim, on je prvi išao, za njim je išao oštećeni M. Kad su ušli u kuću oštećeni ga je povukao za rame i rekao mu da neće ići, na šta mu je on odgovorio da ne mora. Za razliku od optuženog Sovilj Gorana, naveo je da nije bilo nikakvog komešanja između njega i oštećenog, i da mu nije oteo pušku. Nadalje je naveo da je silazeći iz kuće začuo kratki rafal a onda vidio kako M. leži potrbuške i u rukama drži zemlju. Upitao je Sovilj Gorana šta to uradi i šta će sada, a onda su se dogovorili da odu u stanicu policije da se prijave. Nakon ispitivanja u stanici policije, pustili su ga i odatle je otišao na M. B.. Naveo je da nije izvezio iz garaže auto oštećenog niti je kad u životu sjeo u auto. Također je naveo da su se tad on i Sovilj Goran rastali, da je to bilo negdje predvečer oko 4-5 sati i da poslije toga nikada više nije vidio Sovilj Gorana. Nadalje je naveo da se u S. pričalo da je on ubio H. M. pa je iz stog razloga nazvao sina oštećenog, H. H., sa kojim se sastao u O. L. i kojem je rekao da on nije ubio njegovog oca ali mu nije mogao reći ni da je to učinio Sovilj Goran jer se bojavao za svoju porodicu.

Da su optuženi dana 31.05.1992. godine u poslijepodnevnim satima, u vojničkim uniformama naoružani automatskim puškama, došli do kuće vlasništvo H.M. u S., općina K., u čijem prizemlju se nalazio ugostiteljski lokal, također vlasništvo H. M., da su boraveći konzumirali alkoholna pića, pa nakon što su ostali sami sa vlasnikom ugostiteljskog objekta H. M., ovoga prisiljavali da ih služi pićem, da su negdje oko 20,00 sati istoga dana, H.M. izveli iz ovog lokala nakon čega je u namjeri da ga liše života, optuženi Sovilj Goran, u predio grudi oštećenog H. M. ispalio iz automatske puške četiri metka, nanijevši mu višestruke strijelne rane grudnog koša od kojih povreda je oštećeni na licu mjesta opisanog događaja umro a nakon svega, optuženi Sovilj Goran i Galić Petar su upotrebom pile za rezanje željeza (bonsek) prerezali katanac na garažnim vratima vlasništvo oštećenog i iz garaže „izgurili“ putničko motorno vozilo marke Opel Kadett 1,3 karavan, crvene boje, također, vlasništvo oštećenog H. M. te u cilju sticanja protupravne imovinske koristi spomenuto vozilo odvezli u nepoznatom pravcu, ovaj sud je utvrdio na osnovu iskaza svjedoka optužbe te na osnovu drugih dokaza kojima su ti iskazi potkrijepljeni.

Naime, svjedokinja H. S., supruga oštećenog H. M., u svom iskazu navodi da je rat, zajedno sa svojim suprugom M. i sinom H., dočekala u Sanici, da se suprug bavio ugostiteljstvom i imao lokal ispod kuće. Navela je da kritičnog dana oko pola šest-šest poslije podne, otišla kod komšije R. na spavanje, da M. nije htio ići govoreći joj da nikom nije kriv ni dužan, da nikog nije uvrijedio, da su ovo svi njegovi ljudi, misleći na Srbe , tako da je ostao sam kod kuće. Njihov sin H. je ranije otišao da se sakrije. Kad je prenoćila , u pola sedam

ujutro je krenula svojoj kući, tu nije zatekla nikog ali je zatekla otvorenu garažu u kojoj nije bilo auta. Na ulazu u garažu je našla vojnički ruksak u kojem je bila municija a na njemu su pisali inicijali "GP" na ćirilici. Supruga je pronašla mrtvog stotinjak metara od kuće, blizu kuće A. H.. Bio je ukoćen i ležao potrbuške. Kasnije je ćula od svog zeta B. M., a kojem je prenio P. S., da je M. ubio izvjesni Galić Petar.

Iskaz ove svjedokinje potkrijepljen je iskazom svjedoka H. H., njenog i M. sina i svjedoka K. N.. H. H. je u svom iskazu naveo da je kritiĉnog dana, u poslijepodnevnim satima, otišao iz svoje kuće u kojoj su ostali njegovi roditelji i došao u kuću O. H. gdje se zajedno sa K. N., H. i njegova dva sina sakrio u septiĉku jamu koja nije bila u funkciji. Oko osam sati navećer ćuo je pucnjeve iz pravca svoje kuće. Bilo je ćetiri ili pet hitaca, a zatim je zaćuo škripu garažnih vrata i znao da su to njihova garažna vrata jer je ta škripa bila specifićna. Ujutro su on i K. N. otišli do N. kuće. Usput je sreo svoju majku koja mu je rekla da je otac ostao kod kuće. U kući K. N. je proveo oko pola sata a onda je N. majka R. ušla u kuću i rekla N. da bježi gore na tavan i da se sakrije, a njemu je rekla da mu otac leži između H. nove i stare kuće. Dolaskom do kuće zatekao je oca mrtvog. Garažna vrata su bila otvorena a u garaži nije bilo auta. Naveo je da je ispred garaže zatekao bonsek, prerezan katanac i borbeni ranac u kojem je bila municija, a na kojem su bili ćirilicnim pismom ispisani inicijali G. P. i da je taj ranac predao policiji. Nadalje je naveo da se ubrzo pojavila i policija koja je poćela sa uviđajnim radnjama, a zatim je stigao i dr. M. koji im je rekao da je smrt nastupila pucanjem iz vatrenog oruđa iz neposredne blizine. U S. je ostao do 26.06.1992. godine, kada je zarobljen od strane Vojske Republike Srpske i odveden u logor „M.". Svjedok je dalje naveo da optuženog Sovilj Gorana i Galić Perta poznaje iz viđenja, da se ne sjeća da su dolazili u ugostiteljski objekat koji je držaio njegov otac i da se jedne prilike sastao sa optuženim Galić Petrom u O. L., i da mu je on tada rekao /razgovor je snimio diktafonom/ da on nije ubio njegovog oca ali da zna ko jeste i da će to reći nadležnim organima.

Svjedok K. N. potvrdio je navode H. H.. Potvrdio je da su ćuli pucnje iz pravca H. kuće i otvaranje njihovih garažnih vrata koja su imala neki specifićan zvuk kad se otvaraju a taj zvuk je dobro znao jer je tu odrastao.

Dakle, iz iskaza navedenih svjedoka kojima je sud u potpunosti poklonio vjeru jer su na prihvatljiv i dosljedan naćin opisali ono što su znali i vidjeli a kojima odbrana nije argumentirano prigovorila, proizilazi da je oštećeni H. M. pronađen mrtav u blizini svoje kuće odnosno kuće A. H.. Iz iskaza svjedoka H. H. i K. N. proizilazi da je nakon pucanja iz pravca kuće H. M., uslijedilo otvaranje njegove garaže u kojoj se nalazio automobil marke Opel kadet, kojeg ujutro, kad je M. pronađen mrtav, nije bilo u garaži.

Svjedok Ć. H., ćiji iskaz je zbog njegove smrti, u skladu sa ćlanom 288. stav 2. Zakona o krivićnom postupku F BiH proćitan na glavnom pretresu, u svojoj izjavi navodi da je H. M. imao ugostiteljski objekat u prizemlju svoje kuće, da ga je kritiĉnog dana, 31.05.1992. godine oko 19,00 sati, dok je bio ispred svoje kuće, M. rukom pozvao da doće kod njega. Kada je došao zatekao je njega i dva vojnika koja su sjedila za stolovima. Bili su uniformisani i naoružani. M. mu je tada rekao da ga zovne svojoj kući, da mu nešto pomogne, samo kako bi se izvukao od tih vojnika koje je morao slućiti rakijom. Doslovno mu je rekao „brate H. zovi me svojoj kući i reci im da ti trebam pomoći nešto u kući, ako me ne zovneš ja sam gotov, ubiće me ovi vojnici“. Tada mu je jedan od vojnika opsovao mater i otjerao ga njegovoj kući. Tada je on otišao a M. je ostao sa njima u lokal. Nakon pola sata, ista ta dva vojnika su došla njegovoj kući traćeći fleks mašinu kako bi navodno prerezali lanac na nekoj muslimanskoj kući gdje bi se, prema njihovim rijećima, smjestila vojska. Rekao im je da nema struje i da im fleks mašina neće pomoći, te im dao bonsek za rezanje metala, koji su oni uzeli i otišli prema M. kući. Sutradan ujutro 01.06.1992. godine, zaćuo je plać H. S. koja je govorila da je M. ubijen i da se nalazi u dvorištu kuće A. H.. Tada je on rekao poznaniku, Srbinu, po prezimenu S. da obavijesti komandira policije T. M. o ubistvu M.. Ubrzo nakon toga pojavilo se policijsko vozilo u kojem je bio M., K. S., B. M. i dr. T. M., koji su im naredili

da tijelo H. M. prenesu u njegovo dvorište. Tamo su ga skinuli i tad je vidio tri prostrijelne rane u predjelu grudnog koša i jednu prostrelnu ranu na mišiću lijeve ruke H. M.. Ispred garažnih vrata M. kuće pronašao je svoju pilu za metal- bonsek, koji je noć prije dao dvojici vojnika, što je rekao T. M., komandiru policije. U garaži nije bilo M. vozila crvenog Opel „Kadeta“, a ispred samog ulaza u garažu primijetio je vojnički ranac.

Iz iskaza ovog svjedoka, koji je sud takođe ocijenio vjerodostojnim u ovom dijelu u kojem je opisao šta se kritične noći dešavalo a i ujutro kad je oštećeni pronađen mrtav, potvrđeni su navodi optužnice da su se optuženi u inkriminsano vrijeme nalazili u lokalu oštećenog, da su ga tjerali da im služi piće, i da su upotrebom pile za rezanje željeza prerezali katanac na garažnim vratima vlasništvo oštećenog. Na iskaz ovog svjedoka odbrana nije argumentirano prigovarala a sud nije vidio nikakav razlog niti motiv zbog kojeg bi ovaj svjedok neistinito svjedočio. Osim toga sud nije cijenio dio iskaza ovog svjedoka u kojem su mu prezentirane crno bijele slike radi prepoznavanja počinioca ovog djela, obzirom da je zapisnik o prepoznavanju iz spisa izdvojen kao nezakonit dokaz. Po mišljenju ovog suda, ovaj dio iskaza ovog svjedoka, nije od presudnog značaja za ocjenu vjerodostojnosti njegovog cjelokupnog iskaza. Ovaj svjedok nije ni mogao sa sigurnošću identificirati navedene vojnike niti je sud svoj zaključak o identitetu optuženih temeljio na iskazu ovog svjedoka.

Da su optuženi iz garaže oštećenog „izgurali“ putničko motorno vozilo marke Opel kadet 1,3 karavan, vlasništvo oštećenog H. M. i odvezli ga u nepoznatom pravcu prozilazi iz iskaza svjedoka O. B., koji je u inkriminisano vrijeme bio pripadnik rezervnog sastava policije. Ovaj svjedok je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je poznavao H. M. zvanog „M.“ i cijelu njegovu porodicu, da je s njima bio u dobrim odnosima, da je M. bio ugostitelj i da je često dolazio u njegov ugostiteljski objekat. Za sudbinu H. M. je saznao od svojih radnih kolega u policijskoj stanici, dan poslije njegovog ubistva. Sjeća se da je tada lično vidio osumnjičene koji su bili privedeni u policiju zbog njegovog ubistva. Bili su to Galić Petar, kojeg je od ranije poznavao i Sovilj Goran, čije ime je saznao od kolega u stanici policije. Kad ih je vidio tada je shvatio i zaključio da su oni ubili H. M.. Naime, sjetio se da je u večernjim satima prethodnog dana, u blizini svoje kuće vidio dva lica kako guraju automobil, crveni Opel „Kadet“ kojeg je odmah prepoznao jer je bio vlasništvo H. M.. Kad su se približili, vidio je da se radi o Galić Petru i Sovilj Goranu. Bili su uniformisani i naoružani i od njega tražili da upali automobil znajući da on poznaje mehaniku automobila. Iz straha za svoju sigurnost on im je spajajući kablove upalio auto, nakon čega su oni sjeli u automobil i otišli u nepoznatom pravcu. Poslije toga je jednom ili dva puta vidio Galić Petra da vozi ovo auto.

Iskaz ovog svjedoka sud je ocijenio vjerodostojnim iz razloga što je na potpuno uvjerljiv i prihvatljiv način opisao ono što mu je bilo poznato u vezi ovog događaja. Poznavao je oštećenog dobro a samim tim logično je da je znao i koje je auto imao. Njegov iskaz se nadovezuje na iskaz svjedoka H. H. i K. N. koji su naveli da su poslije pucanja čuli otvaranje garažnih vrata, da su ispred garažnih vrata pronašli bonsek i svjedoka Č. H. koji je naveo da su ista lica koja su bila u lokalu oštećenog, od njega tražili bonsek kojeg je pronašao ispred garaže oštećenog. Ovi svjedoci su naveli da ujutro u garaži nije bilo auta oštećenog. Iskazi ovih svjedoka čine logičan slijed događaja i dovode do zaključka suda da je svjedok O. B. govorio istinu. On je optuženog Galić Petra od ranije poznavao a ime Sovilj Gorana je saznao kad ga je vidio u policijskoj stanici.

Vjerodostojnost iskaza svjedoka O. B. odbrana optuženog Galić Petra je pokušala dovesti u pitanje navodima ovog svjedoka da optuženog poznaje jer je oženio njegovu rođaku prije rata i da su se razveli prije rata iako je optuženi njegovu rođaku oženio 13. decembra 1993. a razveo se 1995. godine te da do vjenčanja nije ni živio ni faktički dolazio u S.. Odbrana je smatrala da je iskaz ovog svjedoka kontradiktoran i nepouzdan i iz razloga što je na pitanja oko brave na automobilu odgovarao da je vjerovatno bila razbijena a nakon toga u unakrsnom ispitivanju da je vidio da je razbijena. Pored toga odbrana je naglasila da

optuženi Galić Petar nikada nije polagao vozački ispit niti je ikada upravljao bilo kakvim motornim vozilom.

Međutim, po ocjeni ovog suda, ti navodi odbrane nisu doveli u pitanje iskaz svjedoka O. B.. Naime, iz zapisnika o saslušanju svjedoka O. B. sa glavnog pretresa, proizilazi da je ovaj svjedok naveo da je optuženog Galić Petra poznavao i prije nego se oženio sa njegovom rođakom, da ga je viđao po S. iako nije bio iz S.. Isto tako iz zapisnika proizilazi da je svjedok u jednom momentu, u unakrsnom ispitivanju, naveo da je brava vjerovatno bila obijena a onda naveo da je vidio da je obijena. Međutim, po mišljenju ovog suda irelevantno je da li je svjedok naveo da je vjerovatno bila obijena ili da je vidio da je brava obijena. Kao poznavalac mehanike auta objasnio je da se volan nakon par metara odmah zaključa ako se mrdne lijevo desno i da se brava mora obiti da bi se auto moglo gurati. Isto tako ovaj svjedok nije u svom iskazu tvrdio da je optuženi imao položen vozački ispit već da ga je vidio jednom dva puta da vozi ovo auto, pa se logično zaključuje da optuženi nije morao imati vozački ispit da bi vozio auto.

Optužba je u odnosu na činjenične navode iz optužnice provela dokaz i saslušanjem svjedoka, tadašnjim pripadnicima rezervnog sastava policije B. /T./ M., B. /V./ M., A. S. i K. S. koji su također imali određena saznanja o predmetnom krivično-pravno događaju. Saglasno su izjavili da su poznavali H. M. koji je po zanimanju bio ugostitelj, da je bio priznat u toj sredini, poštovan i cijenjen. Što se tiče njegove sudbine čuli su da je ubijen, a poznato im je da su zbog njegovog ubistva u stanicu privođeni Galić Petar i Sovilj Goran. Svjedok K. S. je potvrdio navode svjedoka H. S., H. H. i Č.H. kada je naveo da je u jutarnjim satima u stanicu došla supruga oštećenog i rekla komandiru T. M. da joj je muž ubijen. Naveo je da je po naređenju komandira T. M. otišao po doktora T. M. i da je zajedno s njim otišao na lice mjesta gdje je kasnije došao i inspektor iz K., D. Ž. kada su i obavljenje uviđajne radnje.

Naveo je da je prije prijave supruge H. M. o njegovom ubistvu, u stanicu policije ušao čovjek /u toku postupka je utvrđeno da radi se o svjedoku O. B./ u vojničkom odijelu i prijavio da su mu neka dva momka prijetila oružjem i natjerali ga da upali automobil, da se sjeća da je Opel bio u pitanju, da po njegovoj izjavi, ova lica nisu imala ključ od automobila, da su tražili ključeve od H. M. koji ih iz straha nije našao ili nije dao, da su mu ta dva navedena lica prijetili oružjem i da im je pod prijetnjom oružja i upalio auto. Nadalje je naveo da su poslije prijave za ubistvo i prijave za automobil, privedeni Galić Petar i Sovilj Goran. Čuo je da su privedena lica Galić Petar i Sovilj Goran izjavljivali da su napadnuti. Sjeća se da je Galić Petar rekao da je ubistvo izvršeno u samoodbrani, da ih je H. M. vrijeđao u što on nije mogao vjerovati jer to nikako nije išlo uz karakter H. M. koji nikada nije bio nervozan, nije psovao niti koga vrijeđao i bio korektan i dobar čovjek. Ovaj svjedok je također dodao da je istraga dovedena do kraja i da je istu vodio inspektor D. Ž..

Analizirajući i dovodeći u međusobnu vezu iskaze svih gore navedenih svjedoka, iako se ne radi o izravnim očevicima, sud je izveo zaključak da se inkriminirani događaj u stvarnosti desio na način kako je to činjenično opisano u izreci ove presude.

Naime, kada se iskaz svjedoka Č. H. koji je boravio u lokalu oštećenog H. M. u vrijeme dok su optuženi bili tu i koji im je dao pilu za rezanje metala, dovede u vezu sa iskazima svjedoka H. H. i K. N., koji su čuli pucnjeve iz pravca kuće H. M. i otvaranje garažnih vrata, utvrđuje se činjenica da su kritičnog dana optuženi Sovilj Goran i Galić Petar u vojničkim uniformama naoružani automatskim puškama došli do kuće vlasništvo H. M. i ušli u njegov ugostiteljski objekat, da su oštećenog prisiljavali da ih služi pićem, a da su zatim od Č. H. uzeli pilu za rezanje metala - bonsek i prerazali katanac na navedenim garažnim vratima. Kada se iskaz svjedoka O. B., koji je spajanjem kablova upalio automobil vlasništvo oštećenog, kojeg su gurali optuženi, dovede u vezu sa iskazima naprijed navedenih svjedoka utvrđuje se činjenica da su optuženi iz garaže oštećenog izgurali njegovo auto marke Opel "Kadet" i otišli u nepoznatom pravcu. Dovodeći u vezu iskaze svjedoka H. H., H. S. i Č. H.,

koji su H. M. nedaleko od kuće zatekli mrtvog i na ulazu u garažu pronašli vojnički ruksak u kojem je bila municija, na kojem su bili ćirilničnim pismom ispisani inicijali G. P., koji aludiraju na optuženog Galić Petra, sa iskazima naprijed navedenih svjedoka sud je izveo jedini mogući zaključak a to je da su optuženi Sovilj Goran i Galić Petar izveli H. M. iz lokala i da je optuženi Sovilj Goran u namjeri da ga liše života u predio njegovih grudi ispalio iz automatske puške četiri metka od kojih je H. M. na licu mjesta umro.

Iskaze optuženih Sovilj Gorana i Galić Petra, koje su dali u svojstvu svjedoka, sud je cijenio kao njihov pokušaj izbjegavanja odnosno umanjivanja krivične odgovornost za krivično djelo koje im se stavlja na teret.

Prije svega, sud nije mogao prihvatiti da se događaj desio na način kako su ga opisali optuženi. Iako su optuženi nastojali na istovjetan način opisati i prikazati ovaj krivično pravni događaj, njihovi iskazi su u odlučnom dijelu, u pogledu lišenja života H. M., u suprotnosti jedan sa drugim a u ostalom dijelu i u suprotnosti sa iskazima svjedoka optužbe. Naime, optuženi Sovilj Goran tvrdi da je u oštećenog H. M. pucao u nužnoj odbrani i strahu za vlastiti život jer se oštećeni M. prethodno sukobio sa Galić Petrom i oteo mu pušku. Drugooptuženi Galić Petar je naveo da sa oštećenim H. M. nije imao nikakav sukob, da M. nije bio agresivan, da ga je samo povukao za rame i da mu nije oduzeo pušku. Dakle, optuženi potpuno suprotno opisuju ovaj dio događaja. Da se događaj i desio onako kako su ga opisali optuženi, odnosno da su zajedno sa oštećenim M. išli vidjeti bunker u napuštenoj kući, postupanje optuženog Sovilj Gorana, kako ga on opisuje, ne bi moglo biti postupanje u nužnoj odbrani. Naime, optuženi Sovilj Goran navodi da je oštećeni navodno izletio kraj njega jedno 2-3 metra, da je bio pognut i imao pušku oborenu prema zemlji, da je povikao „stoj“, pa kako se oštećeni nije obazirao, pretpostavio je da puni pušku odnosno pokušava je repetirati i da je tada bojeći se za sebe podigao pušku i ispalio kraći rafal u predio grudi oštećenog. Dakle, ovakvo postupanje optuženog ne bi moglo imati elemenata postupanja u nužnoj odbrani obzirom da od strane oštećenog nije bilo napada niti je od njega predstojio bilo kakav protivpravni napad. Prema iskazu optuženog Galić Petra, oštećeni nije imao pušku niti ju je od njega oteo. Optuženi su bili pripadnici Vojske Republike Srpske, uniformisani i naoružani, a prema iskazima samih optuženih, H. M. je bio civil i nije bio naoružan, dakle od njega im nije mogla prijetiti nikakva opasnost. Ako oštećeni nije imao pušku, nije bio agresivan, ako nije bilo napada od strane oštećenog niti je od njega predstojio direktni protivpravni napad usmjeren na ovog optuženog, postavlja se pitanje kako je onda optuženi Sovilj Goran mogao postupati u nužnoj odbrani.

Optuženi su u potpunosti negirali da su otuđili vozilo oštećenog H. M.. Međutim, obzirom na iskaze svjedoka optužbe koji su naprijed detaljno analizirani a naročito svjedoka O.B. koji je kablovima upalio auto oštećenog i poznao optuženog Galić Petra koji je zajedno sa drugim vojnikom gurao to auto i svjedoka Č. H. od kojeg su isti vojnici koji su bili u lokalu oštećenog uzeli bonsek sa kojim je prerezan katanac na garaži oštećenog, sud nije mogao prihvatiti ovakvu odbranu optuženih.

Optuženi su takođe saglasno naveli da su se sami prijavili policiji, međutim iz provedenih dokaza ova činjenica ne proizilazi. Naime, svjedok optužbe B. /T./ M. je u svom iskazu naveo da su optuženi bili privedeni u stanicu policije i da je čak neki M. zvan „G.“ upao u stanicu naoružan puškom i tromblonom, psovao i vikao pustite malog Peru, on to nije učinio. Ovo je potvrdio i optuženi Petar Galić. Svjedok K. S. je takođe naveo da su optuženi bili privedeni, da su govorili da ih je oštećeni napao a da je Galić Petar rekao da su oštećenog ubili u samoodbrani. Optuženi Galić Petar je naveo da su se oko 4-5 sati poslije podne prijavili policiji a iz svih izvedenih dokaza proizilazi da je se događaj desio oko 20.00 sati. Zbog svega navedenog sud nije mogao prihvatiti ni ovaj dio iskaza optuženih.

Sud je prilikom donošenja ove presude prihvatio izvedene materijalne dokaze optužbe i odbrane /izuzev zapisnika o prepoznavanju osoba MUP USK Bihać broj 05-1/04-5-

848/12 od 18.10.2012. godine i fotodokumentacije prepoznavanja osumnjičenih sačinjenoj po pripadnicima policijske stanice K. broj 05-1/08-1-591/12 od 18.10.2012. godine koji su oglašeni nezakonitim/, jer nije bilo objektivnog i razumnog razloga da se neki od izvedenih materijalnih dokaza ne bi mogao prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit a sadržajem materijalnih dokaza koje je izveo tužilac u toku postupka, potvrđena je tačnost i istinitost iskaza saslušanih svjedoka optužbe.

Iz cjelokupnog ponašanja i djelovanja optuženi u inkrimisanom događaju, ovaj sud je izveo zaključak da su optuženi, kao saizvršioци dana 31.05.1992. godine u poslijepodnevnim satima, u vojničkim uniformama naoružani automatskim puškama, došli do kuće vlasništvo H. M. u S., općina K., u čijem prizemlju se nalazio ugostiteljski lokal, također vlasništvo H. M., gdje su boraveći konzumirali alkoholna pića, pa nakon što su ostali sami sa vlasnikom ugostiteljskog objekta H. M., ovoga prisiljavali da ih služi pićem, da bi negdje oko 20,00 sati istoga dana, H. M. izveli iz ovog lokala, da su optuženi Sovilj Goran i Galić Petar (nakon ubistva H. M.), upotrebom pile za rezanje željeza (bonsek) prerezali katanac na garažnim vratima vlasništvo oštećenog i iz garaže „izgurili“ putničko motorno vozilo marke Opel Kadett 1,3 karavan, crvene boje, također, vlasništvo oštećenog H. M. te u cilju sticanja protupravne imovinske koristi spomenuto vozilo odvezli u nepoznatom pravcu, čime su se ostvarila obilježja krivičnog djela– Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa odredbama iz člana 22. preuzetog KZ SFRJ. Do ovakvog zaključka sud je došao ocjenom iskaza saslušanih svjedika, prije svega Ć. H., koji je posljednja osoba koja je oštećenog vidjela prije stradavanja, a koji je izjavio da ga je oštećeni pozvao mahanjem rukom, da ga je molio da ga pozove svojoj kući da mu nešto pomogne uraditi, kada je došao zatekao ga je sa dva vojnika koja su sjedila za stolovima i koji su bili uniformisani i naoružani, da mu je jedan od tih vojnika opsovao mater i da ga je otjerao njegovoj kući, a da je M. ostao sa njima u lokalu, da su nakon pola sata, ista ta dva vojnika došla njegovoj kući tražiti fleks mašinu da im je dao bonsek za rezanje metala, koji su oni uzeli i otišli prema M. kući, da je sutradan ujutro 01.06.1992. godine ispred garažnih vrata M. kuće pronašao svoju pilu za metal- bonsek, koju je noć prije dao dvojici vojnika i da u garaži nije bilo M. vozila crvenog Opel „Kadeta“, a ispred samog ulaza u garažu primijetio je vojnički ranac, za kojeg se kasnije utvrdilo da ima inicijale G.P.(Galić Petar), svjedoka O. B., koji je u svom iskazu na glavnom pretresu naveo da je poznavao H. M., da je M. bio ugostitelj i da je često dolazio u njegov ugostiteljski objekat, da je za sudbinu H. M. je saznao od svojih radnih kolega u policijskoj stanici, dan poslije njegovog ubistva, da je tada lično vidio osumnjičene koji su bili privedeni u policiju zbog njegovog ubistva, da su to bili Galić Petar, kojeg je od ranije poznavao i Sovilj Goran, čije ime je saznao od kolega u stanici policije, te kada ih je vidio da je shvatio i zaključio da su oni povezani sa ubistvom H. M. jer je u večernjim satima prethodnog dana , u blizini svoje kuće vidio ta dva lica kako guraju automobil, crveni Opel „Kadet“, da su bili uniformisani i naoružani i od njega tražili da upali automobil znajući da on poznaje mehaniku automobile, te iskaz svjedoka H. S., K. N. koji su izjavili da su nakon pucnja čuli otvaranje vrata na garaži gdje se nalazilo vozilo oštećenog. Svaki od optuženih učestvovao je u radnji učinjenja krivičnog djela u dijelu koji je predhodio ubistvu oštećenog i nakon toga.

Sporno pravno pitanje je da li su optuženi postupali kao saizvršioци u ubistvu oštećenog H. M.. Saizvršilaštvo postoji kada svaki od saizvršilaca učestvuje u radnji učinjenja krivičnog djela, da učinjeno djelo hoće kao svoje ili pak da na izvršenje djela pristaje. Tokom postupka je nesporno utvrđeno da je u oštećenog H. M. u namjeri da ga liše života, optuženi S.G., u predio grudi ispalio iz automatske puške četiri metka, nanijevši mu višestruke strijelne rane grudnog koša od kojih povreda je oštećeni na licu mjesta opisanog događaja umro. Dakle nesporno je da optuženi Galić Petar nije učestvovao u radnji usljed koje je H. M. smrtno stradao. Tužilaštvo tokom postupka nije dokazalo da je optuženi Galić Petar ubistvo H. M. htio kao svoje djelo niti da je na izvršenje ubistva pristao. Naime prema iskazu svjedoka Ć. H., koji je posljednja osoba koja je nastradalog vidjela živog, optuženi su nakon što je on otjeran iz kafane, došli njegovoj kući nakon sat vremena po alat, dakle

optuženi su u kafani bili više od sat vremena iz čega ovaj sud zaključuje da između optuženih predhodno nije postojao dogovor da ubiju zajednički H. M. jer da su to htjeli to su mogli učiniti neposredno po dolasku pogotovo kada se uzme u obzir položaj muslimanskog življa u datom vremenu, da je između optuženih postojao dogovor da se otuđi vozilo, optuženi nisu imali ključ od vozila jer je u postupku utvrđeno da im je vozilo upalio svjedok O.B., što znači da nastradali nije htio ili nije znao gdje su ključevi i da je u momentu dok je oštećeni bio vani kod optuženog Sovilj Gorana stvorena odluka da usmrti H. M. što je na kraju i učinio. Namjera optuženog Galić Petra po mišljenju ovog suda bila je otuđenje pmv. marke Opel „Kadet“ o čemu je već dato obrazloženje, a da je to tako potvrdio je i svjedok O. B. prema čijoj izjavi je nakon kritičnog dana video Galić Petra u dva navrata da upravlja predmetnim vozilom.

Budući da su optuženi bili vojnici Vojske Republike Srpske a da su radnje za koje su oglašeni krivim ovom presudom poduzeli u vrijeme oružanog sukoba između vojske A RBiH i vojske RS, prema civilu koji je bio bošnjačke nacionalnosti i u vrijeme izvršenja krivičnog djela imao status zaštićene osobe, ovaj sud nalazi da su navedene radnje optuženih bile u vezi sa postojećim oružanim sukobom. Upravo iz tih razloga za sud su bili neprihvatljivi navodi branioca optuženog Galić Petra dati u završnoj riječi kada navodi da ponašanje optuženih nije ni u kakvoj uzročnoj vezi sa organizovanim djelovanjem oružane formacije ili u vezi sa ratnim dešavanjima pa se njihove radnje ne mogu ni kvalifikovati kao ratni zločin. Sam optuženi Sovilj Goran je u svom iskazu naveo da je u Sanicu poslan sa grupom vojnika jer je u to vrijeme bila dojava da su se u S. pojavile zelene beretke a optuženi Galić Goran je po sopstvenoj izjavi prvi put došao u S. kad je mobilisan i raspoređen u Vojsku Republike Srpske 1992. godine. Dakle, ponašanje optuženih je po ocjeni suda, bilo upravo u vezi sa postojećim oružanim sukobom.

Prilikom izvršenja krivičnog djela u okviru prihvaćenih činjeničnih navoda iz izreke ove presude, optuženi Sovilj Goran i Galić Petar su postupali sa direktnim umišljajem jer su bili svjesni da je oštećeni civil, da ima status zaštićene osobe, postupali su u takvim okolnostima koje su im omogućavale dominaciju nad žrtvom nemoćnom da pruži otpor i da se zaštiti, imali su svijest o djelu i o svim okolnostima događaja. Bili su sigurni u ostvarenje svog djela i nastupanje posljedice iz čega proizilazi pouzdani zaključak o htjenju djela. Zbog svega navedenog preduzete radnje optuženih Sovilj Gorana i Galić Petra rezultat su njihove svijesti i volje.

Kada je u pitanju krivično djelo za koje su optuženi oglašeni krivim /krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ/, treba istaći činjenicu da povreda međunarodnog prava kod ovih krivičnih djela predstavlja objektivni uslov kažnjivosti a počinitelj ne mora biti svjestan da svojim postupcima ta pravila krši. Izvršavajući navedene radnje, optuženi Sovilj Goran i Galić Petar izravno su prekršili odredbu člana 3. stav 1. tačka a) i tačka c) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine.

S obzirom da je optuženi Sovilj Goran za vrijeme oružanog sukoba i rata u Bosni i Hercegovini između Vojske Armije Republike Bosne i Hercegovine i Vojske Republike Srpske, kao pripadnik Vojske Republike Srpske, kršeći navedena pravila međunarodnog humanitarnog prava, lišili života jednog civila i da je sa Galić Petrom izvršio pljačkanje imovine tog civila, oni su svojim radnjama ostvarili obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, te ih je sud oglasio krivim za ovo počinjeno krivično djelo.

Prilikom donošenja presude ovaj sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice odnosno primijenio odredbe preuzetog Krivičnog zakona SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela za koje su optuženi oglašeni krivim jer je ranije važeći i

preuzeti Krivični zakon SFRJ blaži za optužene u pogledu vrste i raspona zapriječene-propisane kazne za isto krivično djelo u odnosu na poslije izmijenjeni Zakon.

Ovaj sud je u pogledu navođenja blanketne norme u dispozitivu optužnice, izostavio "te člana 4. stav 2. tačka a) Dopunskog protokola (Protokol II) uz navedenu Konvenciju", obzirom da u toku postupka nije utvrđivan karakter oružanog sukoba, a odredba člana 142. KZ SFRJ i odredba zajedničkog člana 3. Ženevskih konvencija ne zahtijevaju da karakter sukoba bude utvrđen, već se zajednički član 3. navedenih konvencija primjenjuje svugdje gdje povreda predstavlja povredu međunarodnog humanitarnog prava, a radi se o ozbiljnoj povredi kojom se žrtvi nanose teške posljedice a obuhvata individualnu odgovornost počinitelja.

U skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem na glavnom pretresu sud je u izreci presude izostavio činjenične navode optužnice i to: "pri tom mu prijeteći da će ga ubiti, nedozvoljavajući mu da zatvori ugostiteljski objekat", "na silu" i "su", a umjesto "su" naveo "je". Sud smatra da ovakvom intervencijom nije povrijeđen objektivni identitet optužnice jer se radi o preciziranjima u okviru istovjetnih radnji izvršenja i istovjetnosti posljedice a istim se nije pogoršala procesna pozicija optuženih.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je uzeo u obzir sve okolnosti koje idu u prilog optuženim i koje idu na njihovu štetu, držeći se opštih pravila o odmjeravanju kazne. Sud je optuženim kao olakšavajuće okolnosti cijenio činjenicu da je od izvršenja krivičnog djela proteklo više od dvadeset godina, da su porodični ljudi, da su neosuđivani, da je optuženi Sovilj Goran slabog zdravstvenog stanja, da Galić Petar ima troje malodobne djece, dok je kao otežavajuću okolnost za Sovilj Gorana cijenio da je djelo ratnog zločina učinio sa dvije odvojene krivično-pravne radnje, sa teškim posljedicama u obliku ubistva jedne osobe i plaćkanje njegove imovine, a kod optuženog Galić Petra da je počinio krivično djelo ratnog zločina sa jednom krivično-pravnom radnjom - plaćkanje imovine. Sud je ovom okolnošću cijenio izražen stepen ugrožavanja i povredu zaštićenog dobra.

Cijeneći naprijed iznijete olakšavajuće i otežavajuće okolnostina na strani optuženih Sovilj Gorana i Galić Petra, ovaj sud je optuženim za počinjeno krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, za koje krivično djelo ih je oglosio krivim, optuženom Sovilj Goranu izrekao kaznu zatvora u trajanju od po 10 /deset/ godina, a Galić Petru u trajanju od 7(sedam) godina smatrajući da je jedino ovako izrečena kazna zatvora optuženim, adekvatna i odgovarajuća težini počinjenog zločina, okolnostima pod kojima su optuženi krivično djelo počinili, stepenu njihove društvene opasnosti i jačini ugrožavanja zaštićenog dobra, te da se jedino sa ovako izrečenom zatvorskom kaznom može postići svrha opšte i posebne prevencije propisana u članu 5. i 33. preuzetog KZ SFRJ, te da će se sa ovako izrečenom kaznom zatvora koja je izrečena optuženim, po mišljenju ovog suda, pružiti i moralna satisfakcija porodici oštećenog, dok se sa blažom kaznom od ove izrečene, takva svrha ne bi mogla postići.

Temeljem člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženim Sovilj Goranu i Galić Petru je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od 18.12.2014. godine do 18.02.2015. godine.

Tokom postupka porodica ubijenog H. M. nije na jasan i određen način postavila imovinsko pravni zahtjev pa sud o istom nije mogao odlučivati u ovom krivičnom postupku. Svoj zahtjev oštećeni će moći ostvarivati u parničnom postupku.

Temeljem člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku F BiH optuženi su oslobođeni plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala iz razloga što su

nezaposleni i slabog imovnog stanja pa bi njihovim obavezivanjem na plaćanje troškova krivičnog postupka bila dovedena u pitanje njihova egzistencija.

Zapisničar
Hrnjić Mufida

Predsjednik vijeća
Hadžić Fikreta

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu F BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema, a putem ovoga suda. Temeljem člana 308. stav. 4. ZKP-a F BiH oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu.